

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket Várnai László (Balatonboglár),
a júliusiakat Kovács Tádé (Tata) készítette.

Június 7. – Úrnapija – Mk 14,12-16,22-26 – Indulj az úton!

A húsvéti ünnepkört lezáró ünnepek: vasárnap az Úrnapija, hétköznap pedig Jézus Szentséges Szívének ünnepe. Legfontosabb ünnepeinkben feltöltődhattunk a jézusi élettel, hogy az elkövetkező évközi időszak hétköznapjain, majd a nyári találkozásokban tudjuk, merjük, akarjuk őt képviselni.

Az úrnapi körmenet eredeti jelentése is erre az egyetemes keresztyén küldetésre hív fel: megmutatni a bennünk és köztünk élő Krisztust a világnak. Jézus azért adta tovább önmagát mint a kenyeret tanítványainak, hogy jelenlétével bennük folytathassa miszsióját. A kenyérszaporításkor kifejezetten meghagyta nekik: „Ti adjátok nekik enni” (Lk 9,13). Majd „megtörte a kenyereket, és tanítványainak adta, a tanítványok pedig a népnek” (Mt 14,19). Ezzel már előre jelezte követői feladatát, hogy kenyérszerűen osszák meg életüket a Jézus nélküli emberekkel, akik lelkük mélyén, eddig még tudatlanul éheznek és szom-

jazzák az Igazságot, aki maga Jézus Krisztus (Vö. Jn 14, 6). Erről ír Füle Lajos *Emberek Jézus nélkül* című versében:

*Vak utakon bolyongva jámak,
céltalanság kíséri őket.
Búfelejtő, nagy akarással
néha-néha összeverődnek,
s szétrebbennek riadtan újra,
mennek tovább, jobbat keresvén...
Törj hát az élet kenyereből
Egy darabot számukra, testvér! ...*

*Hajtja őket kegyetlen éhség:
szeretetre éhes a lelkük...*

*Az életed megáldott élet,
nem vagy pedig különb te náluk.
Mért, hogy nekik rongyos a szívük,
és szennyes a lelki ruhájuk?
Nincs JÉZUSUK!
Hallj csak, a LÉLEK
zokogva sír mind, mind elestén...!*

*Törj hát az élet kenyereből
egy darabot számukra, testvér!*

A bor több mint szomjat oltó ital. Hiszen erre ott van a víz. A Jézusra emlékeztető asztaltársaság a tanítványi közösség összetartó és lelkesítő erejét tanúsítja. A bor az öröm itala, arra pedig a túlláradás jellemző. A részegítő ital nem a mértéktelenséget kell, hogy eszünkbe juttassa, hanem a jézusi élet túlcsoordulását pünkösdi erővel: a Szentlélekkel. Így indulj Jézussal és testvéreiddel az utcára!

Romano Guardini *Örökmécs* című művében olvassuk: „Krisztus kenyér és bor lett. Étél és ital. Ehetjük és ihatjuk Őt. A kenyér hűség és állhatatos szilárdság. A bor merészség, földi mértéket maghaladó öröm, illat, szépség, tágasság és határtalan teljesedés. Az életnek, a bírásnak, az adakozásnak részegsége...”

Június 14. – Évközi 11. vasárnap – Mk 4,26-34 – Jézus bizalma

Jézus küldetése Isten Országának meghirdetésére irányult. Ezért tanította a tömegeket. Mivel hamar belátta, hogy a sokaság inkább a csodáiért követi, mint a mondani valójáért, ezért kis közösséget alakított, amelyben személytől-személyig érő kapcsolatban tárta fel Országá titkait. Példabeszédei jelentését alaposan megmagyarázta nekik, hiszen apostolainak, azaz küldötteinek feladatuk lesz tartalommal és formában hitelesen folytatni Mesterük szolgálatát.

A tanítványok türelmetlen emberek voltak. Azt remélték a Messiástól, hogy általa hamarosan teljesülnek emberi vágyaik. Őket is meghatározták a csodavárók látszólagos sikerei: betegek pillanatok alatti meggyógyulása, ördögtől megszabadult látványos szabadulása, a kenyérszaporítás tapasztalata stb. Ezek láttán nem értették a „Mennydörgés fiai”, hogy miért nem pusztítja el az elutasító szamariákat. Nem akarták tudomásul venni a Jézusra váró szenvedések bejelentését. Az emmauszi tanítványok mélységesen csalódtak Nagypéntek

után, mert azt remélték, hogy Jézus fogja megszabadítani Izraelt. De még Mesterük távozása előtt is azt kérdezték tőle: „Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát?” (ApCs 1,6).

Jézusnak a magától növekvő vetésről szóló példabeszéde türelemre inti követőit. Nem látványos jelekkel érkezik el Isten uralma, vagyis szeretete az emberekhez, hanem kitartó munkával: a vetéssel, és az elvetett mag természetével rejtett teremtetéssel, azaz „magától”.

Az apostolok Pünkösöd után, az újjáteremtő Szentlélek erejével, önállóan tanúskodva lettek Jézus magvetői. A mustármag növekedéséről szóló példázatával pedig arra a bizalomra tanít, hogy a szerény kezdeményezés gazdag eredményt hoz. Az elvetett mag új magvakat terem. Akkor is van növekedés, ha nem látszik, és majd csak később lesz nyilvánvalóvá a termés.

Isten Igéjének hatékonyságát igazolja a történelemben az Egyház ókori elterjedése, valamint időről-időre való megújulása az evangéliumhoz meg-

tértek tanúságtétele révén. Itt és most rajtam, rajtunk fordul Isten Országának épülése. A Jézussal való személyes kapcsolat, a türelmes munka és a Szó erejébe vetett bizalom vezet el a majdani aratáshoz.

Reményik Sándor *Kegyelem* című költeménye a „magától” egyik legszebb megfogalmazása. Miután összetört a hiábavalóságot, sikertelenséget megtapasztaló tanítvány, és ezt ki mondja: *A mindennapi szörnyű szürkeség / Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!*

*S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára, ...
S egy pici csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.*

*Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy – magától –
friss gyümölcs terem.*

Ez a magától: ez a Kegyelem.

Június 21. – Évközi 12. vasárnap – Mk 4,35-41 – Bizalom Istenben

Jézus, miután egész nap gyógyított és tanított, ráadásul este még tanítványait külön is oktatta, elfáradt. Emberről természete megkívánta az ételt, italt, szállást és alvást. Apostolai, miként az őket kísérő asszonyok, igyekeztek gondoskodni róla. Tudták, hogy ott pihen le, ahol ráesteledik. Ezért vihettek magukkal a bárkában vánkost is számára. Jézus ezen békésen pihent. Nem aggódott az esetleges vihar miatt. Nagy nyugalommal bízott Atyjában, és számított halász tanítványai hozzáértő hajózására is.

Ám akkora vihar kerekedett, hogy halálfélelmükben felébresztik a Mestert. Nem őt féltük, hanem önmagukat. Számon kérik rajta, hogy nem törődik velük. Végveszélyben vannak, és nem siet segítségükre az, aki annyi halandó emberrel csodát tett. Szemrehányásuk a végig nem gondolt életösztön megnyilvánulása. Azonnali cselekvését sürgetik.

Jézus nem késlekedik, mindjárt cselekszik. Mint egy másik alkalommal is, amikor Péter süllyedni kezdett a vízben. A jelenet megírása idején már istenségéről vallott felfogásuknak megfelelően parancsol a szélnek és a

víznek. Márk szerint ezzel a csodával isteni mivoltát mutatta meg tanítványainak. Azt, hogy isteni ereje meg tudja menteni az embert a csak testi halált okozó viharnál nagyobb veszélytől: a Sátán kárhozatba taszító mesterkedésétől. A vihar, az ellenszél a gonosz ellenség mesterkedésének lett a jele. Jézus vihart lecsendesítő szöfordulata pedig utal az ördögűzéseire: „Némulj el, és menj ki belőle” (Mk 1,25)! Ezekből kiindulva születik meg a későbbi hitszónoki megállapítás: A bárkában emberként alszik, majd Istenként fékezi meg a gonoszt.

Visszatérve a jelenetre: Jézus számon kéri tanítványai bizalomhiányát, amelynek ellentétéként a félelmet nevezi meg. Megijedtek az ismeretlen erőtől, amely Jézusban megnyilatkozott. Még nem képesek úgy rábízni magukat Mesterükre, mint az ószövetségi három ifjú a tüzes kemencében Istenre, amikor így szóltak: „A mi Istenünk, akit tisztelünk, ki tud ragadni minket az égő tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani minket, ó király, a kezedből!” (vö. Dániel 3,17).

A bárka a Jézust követők jelképe lett. Sokan egy hajóban evezünk. Ha

időnként viharzónába kerülünk is, egymást megerősíthetjük a bennünk és köztünk élő Jézussal. Benne bízva elérhetjük célunkat. Egyik testvérem mondása szerint ugyanis „dupla csomagolás” véd minket. Jézus az Atyában bízva aludt a bárkában, mi viszont az Atya mellett még Jézusban is bízhatunk. Legalábbis így írja Pál apostol: „Életetek Krisztussal együtt el van rejtve Istenben” (Kol 3,3).

Egy mai imádság így szól erről:

„...gyakran nem látjuk a kiutat.

Te akkor is ott vagy a közelünkben...

És ha összeszedjük magunkat, és...

teljes bizalommal tőled kérdezzük:
Merre tovább?

Akkor csodák csodájára szívünk viharra elcsitul,

És mint égen a szívárvány, megszületik a megoldás...

Köszönöm, Uram, hogy örömben és gondban

egyaránt fogod a kezem.”

(Döbrentei Ildikó)

Június 28. – Évközi 13. vasárnap – Mk 5,21-43 – Gyógyító érintés

Az előző vasárnap arról hallottunk, hogy Jézus tanítványai önmagukat féltették a viharos Genezáreti-tavon. Önző módon csak magukkal törődtek. Békésen alvó mesterük miatt nem aggódtak. Végül azért keltették fel, hogy segítsen rajtuk.

Velük szemben egy apa a leánya halálos betegsége miatt aggódva fordul Jézushoz segítségért. Úgy látszik, benne nagyobb a szeretet, mint a szeretetről tanuló apostolokban. Bizony, a világosság fia ilykor megsegíyenülnek a világ fiainak természetes emberszeretete láttán.

Jairus remélte, hogy a számos ember meggyógyításáról híres Názareti tud segíteni 12 éves leányán, akinek elvesztésétől félt. Az előljáró leborult az ács fia előtt. Megalázkodása megérinti Jézus szívét, és siet segíteni.

Útját megállítja egy látszólag ide nem tartozó epizód. Bár az, hogy 12 éve beteg a gyógyulást kereső asszony – elgondolkodtató megegyezés. Közös elem az is, hogy az apa a kézrátételes gyógyító érintést kérte Jézustól, s az orvosokban csalódott asszony szintén az érintés közelségétől remélte gyógyulását. Jézus elé kerülve pedig ő is leborult előtte. Igaz, ezt már hálaadásként tette, ugyancsak mélységes alázattal.

Hamarosan kiderül, hogy nagyon is összefügg a két esemény. A leány halálhíre elbizonytalaníthatta Jairust. A reménytelen helyzetű asszonyon segítség megtapasztalása és Jézus bátorító kijelentése: „Ne félj! Csak bízzál!”, továbbvezeti őket a leányhoz.

A két jelenet következő egyező vonása: Jézus törvényi előírásokat meghaladó szeretete. A vérfolyásos asszony érintése tisztátalanná tette a feleket. A halott megérintése ugyancsak tilos volt. Jézus a törvény betűjét meghaladó szabadsággal fogadta az asszony érintését, és ragadta meg a kislány kezét, hogy felsegítse. A fizikai tapasztalat segített a lelki kapcsolatot, azaz a bizalom és szeretet létrejöt-

tében. A testi és lelki gyógyítás kihagyhatatlan eleme a kézrátétel, az érintés. Az orvos „kezelése” szóhasználat akarva-akaratlan is folytatja igazi Orvosunk = Üdvözítőnk gyakorlatát. Az érintésben rejlő vonzerő, a bizalomteljes szeretet kifejezése olyan gyógyító energiaáramlás, amely belülről hat, teszi egészségessé az embert. Isten feltétlen szeretete külső, azaz testi közvetítésének bizalommal való elfogadása belső, azaz lelki csatornákon át a testi betegségeket is orvosolja.

A jelenet vége: a kárörvendő, netvetni kezdő siratók megszégyenülése, a szülők és a később tanúságtévő három tanítvány öröme a leány fel-

épülésén, majd Jézus figyelmes szeretetének mindenre kiterjedő felhívása, hogy adjanak enni a legyengült leánynak.

Isten teremtő érintése, amelyet Michelangelo freskója oly szemléletesen ábrázol, lenyűgöz engem? Jézus újjáteremtő, szabadító, gyógyító testi érintését elfogadom, mint lelki gyógyulásom reményét? Megtapasztaltam már, hogy az Úr rajtam keresztül is gyógyít másokat? Merem bizalomteljes imával alkalmazni a kézrátételt? Tamás apostol Jézus sebeit érintő keze elég bizonyíték számomra, hogy leborulva megvalljam őt Urannak, Istenemnek?

Július 5. – Évközi 14. vasárnap – Mk 6,1-6 – Ha nem otthon, hát másutt!

Otthon, édes otthon! A sok bolyongás után végre anyuci ölelő karjaiban, öcsillagos konyháján, puha-meleleg ágyikómban, néhai apukám megörökölt ácsmühelyének ismerős szaga mellett. Az ablakból csupa ismerőst látok elmenni a házunk előtt. Játszó-társak, tesók, rokonok, szomszédok, kuncsaftok. Szombaton mindnyájukkal találkozom a zsinagógában. Majd jelentkezem felolvasásra. Ó, mekkora ajándékot hozok én nektek, drága földiim!

Eljött a szombat, fölolvastam nekik Izajásból. Átadtam az ajándékot: a jó hírt, hogy nem kell tovább várakozniuk az Isten Országára. Leesett az álluk, de nem az ajándékom bontogatása közben gerjedő örömtől, hanem a rajtam való megütközéstől. Az én állam is leesett. Hogy lehetnek ennyire bizalmatlanok irántam? Pont ők, akik kiskorom óta ismernek engem is, a családunkat is. Vagy tán épp ez a bökkenő? Hogy ismerték aput, a meg-

bízható ácsot, és fiát, a megbízható ácslegényt, aki egyszerre csak eltűnt,

Örömhír

Térj meg!
Szeress!
Adj!
Légy szelíd!
Bocsáss meg és kérj bocsánatot!
Légy mindenki szolgálja!
Vigyázz: törekedj a jóra,
kerüld a rosszat!
Védd a Természetet!
Ne aggódj!
Hirdesd mindezeket!

Dóry István

és most valamiféle prófétaként jelenik meg? Mivé akarja feltolni magát?! Csak hátrább az agarakkal! A cipész maradjon a kaptafájánál, az ács a

gyalupadjánál! Megjátssza itt magát nekünk, mintha külön lenne nálunk. Pedig pont olyan szürke kis názareti, mint bármelyikünk. Tisztában vagyunk vele, kívül-belül. Ismerjük őt is, meg az egész retyerutyáját. Mit akar ez? Honnan szedi ezeket az eretnekgyanús nézeteit? Ezeket a szemfényvesztő bűvészmutatványait? Ezt a gyanús sihederekből álló sleppjét? Csak ne nagyon ugráljon! Mert könnyen elláthatjuk a baját.

Elcsüggedhetnék, lovak közé vetetném a gyepelt. Foglalkozzék egy ilyen lüke társasággal a devla! De én nem adhatom fel. Ha otthon nem, hát másutt, de nekem hirdetnem kell a jó hírt. Jaj nekem, ha nem hirdetem! Boldog vagyok, hogy hirdethetem. S ezt a boldogságot sem tartom meg magamnak.

Mekkora próféta vagyok otthon? Milyen következtetésekhez juttatnak kudarcaim?

Július 12. – Évközi 15. vasárnap – Mk 6,7-13 – Igénytelenül-igényesen

A Mester hajthatatlan. Hazalátogatása óriási kudarc sorozattal járt. De kimagyarázta. Csak a messziről jött ember az újság. A hazai, ha kivakarózott is, csak a mi kutyánk kölyke marad. Semmi különös. Az a furcsa, ha mégis produkál valamit. Elindul hát a szomszéd falvakba, és tanítványait is ugyanarra „szökteti” kettesével. Tanítsák a szeretetet! Illusztrálják a „tananyagot” gyakorlati demonstrációkkal! Az első ilyen demonstráció mindjárt az, ahogy ők ketten viszonyulnak egymáshoz. Ahogy kisegítik, fölvaltják, értik, kiegészítik, kijavítják, elfogadják egymást. Ellátja őket a továbbiakban mindennel, ami útjukon szükséges lehet.

De ez az ellátmány igen paradox. Főleg arra tér ki a Mester, hogy mi mindent ne vigyenek magukkal. No persze, könnyebben repül a léghajó, ha nincs túlterhelve. De hát a főnóciák épp azért találták föl a pénzt, hogy ne kelljen mindenkinek tehenet és kemencét cipelnie magával, ha tejet akar inni vagy kenyeret akar enni. Munkával apró érmékre tehet szert, s azokért vehet tejet, kenyeret stb. A Mester most nemcsak a kenyeret tiltja ki a tarisznyájukból, hanem magát a tarisznyát is; nemcsak az ennivalót, hanem a táskát is, amibe a kapott ennivaló egy részét eltehetnék másnapra. Sőt a pénzt is, amivel biztosíthatnák, hogy éhen ne maradjanak, ha

például senkitől sem kapnak ennivalót.

Mi marad hát? Ruha, cipő, bot. Ezek a járás kellékei. Hegyre menet jól jön a bot. Ha megállnak, támaszkodhatnak rá. A lebernyegszerű ruha takarónak is jó, ha a nem túl hűvös palesztinai éjszakát szabad ég alatt kellene tölteni. Ilyenkor is jól jön a bot kóbor állatok elhessegetésére. De aludni is jobb házban, és ha enni akarnak, akkor is be kell kéretődni valahová.

De hogyan? Hát a jóhírrrel! A szeretet ismertetésével és gyakorlatával. Ahol ők megszállnak, elpárolog a vizsály, a versengés, a békétlenség szelleme. – Nézzétek, hogy szeretik

egymást, meg minket is! Bármeddig ellehetnének nálunk. Dehogy vannak a terhünkre. Jó velük. Nem esznek sokat. Bent maradnak a szobában, míg kimossuk egy szem ruhájukat. És ahogy meg akiről beszélnek! Az embernek kedve támad közéjük tartozni.

Ha volna két ruhájuk, kimoshatnák a patak partján, nem kellene bekéredznedni. Ha sorkosztlon lennének, sok idő menne el azzal, hogy új helyet keressenek, új és új családokkal ismerkedjenek. Megint a küldetés tartalmára jutó idő kurtulna. Pedig ami-

lyen igénytelennek kell lenni minden mással, olyan igényesnek kell lenni az evangelizálás tartalmával, tartamával, formájával, illusztrálásával. Úgyhogy elfogadhatnak kosztot, kvártélyt, mosást, mindent jó szívvel, köszönömért, ha a település lakói elfogadják az evangélium felkínálását tőlük. Az életközösség minden szinten: anyagi, szellemi, lelki szinten egyaránt működhet, működjön. De ha szellemi-lelki szinten sem működik, akkor anyagi szinten nem szabad működnie. Ha az evangélium nem

kell, akkor a koszt-kvartély sem vehető igénybe. A port sem viheti el onnét a saruján a munkás, aki egyébként méltó lenne a bérére, de ingyenélő nem lehet!

Túl optimista volt a Mester? Nem. A térítő-gyógyító munka eredményesen működött mind a négy égtáj felé. Az emberek igényelték az igénytelen apostolok igényes munkáját. Vajon ma nem?

Hogy állok ezekkel? Kivel fogok össze? Mivel vagyok igényes? Mivel igénytelen?

Július 19. – Évközi 16. vasárnap – Mk 6,30-34 – Sürgős tömegpasztorálás

A Mester optimistán viszonyult az evangelizálás sikeréhez, és nem is csalódott. A hazai kudarc után sikerek érték őt is, a tanítványpárosokat is. Visszajöttek hozzá. De nem némán. Földobva érkeztek. Tele élménnyel, tele lelkendezéssel. Mások gyógyultak, mások tértek meg, mások lettek testvéreik, de mégiscsak nekik, mégiscsak az ő szavukra, az ő kezüktől, az ő imájukra, olajozásukra, prédikációjuk, tanúságtételük nyomán. És ez nem tartozik másokra. Kívülállók meg sem értenék, talán még meg is

ütközne nekik rajta. Ide intimitás kell, ide szabira menés kell. Nosza, menjünk szabira! Nincs hozzá jogunk? Nem érdemeljük meg? Sőt, szükségünk van rá! Megfulladunk, ha nem mesélhetjük el. Mire menne a Mester 12 megfulladt munkatárssal? Indulás! Evezetek!

Megérkeztünk. Na, most kifújhatjátok magatokat. Piknikezésre is lesz végre időnk. Meséljete!

Vagy ne! Még ne! Várjatok kicsit! Ezek megelőztek minket a parton.

Kíváncsiak ránk. Szomjasak az igazságra. Sajnálom őket. Titeket is sajnállak, de ti állandóan velem vagytok. Pihizünk, beszélgetünk később, de ezek apátlan-anyátlan árvák. Mit kezdenek magukkal a juhok, ha nincs pásztoruk. Pásztoruk vagyok, pásztorukként kell szerepelnem. Jó legelőt kell terítenem nekik. Akinek van füle, nyissa ki, testvéreim!

Mire használok a szabadidőmet? Mikor tudom rászorulók igényeit a magaméi, az enyémeiéi elé helyezni?

Július 26. – Évközi 17. vasárnap – Jn 6,1-15 – Se vásárlás, se pazarlás, se puccs

Augusztus végén folytatódik majd Márk evangéliumának követése. Addig János 6. fejezetét olvasgatjuk vasárnapról vasárnapra. Jó helyen iktatjuk ide ezt a részt. Történetileg akár itt is lehet a helye. A tömeg ki van éhezve Jézus szavára. Étlenszomjan követik, neki sem nagyon marad ideje tőlük evésre. De hát nemcsak igével él az ember, hogy Jézus gondolatának másik felét is leírjam. Hatalmas vendéglátás következik tehát.

Jézus egy kisfiút öt kenyérből és két halából indítja el, fölfohászokodva égi Apácskájához. Aztán a tizenkettő közreműködésével folytatódik a folyamat. Azokéval, akik egészen más-képp képzeltek a folytatást. Sokkal prózaiabban, sokkal szokványosabban, sokkal önösebben: úgy, hogy most már elég volt a jópofizásból! Kiki menjen dolgára, ha vacsizni akar, térjen be az élelmiszerboltba, hadd együnk, dumcsizzunk egymással végre. Ki köp a levesünkbe? Pont a Mester? De hát mi szoltunk neki, hogy záróra, köszönjük a látogatást, küldjön már el végre mindenkit. Erre megvendégel egy fővárosnyi tömeget. [Kroll könyve szerint Jeruzsálemet Salamon idején 5200-an lakták.] És nekünk kellett őket leültetni a dús

gyepre. Persze éhesen és lelkesen megtettük. Kíváncsian várva, milyen trükkkel „eteti” majd őket a Mester.

De csodák csodája, trükk nélkül mindenki evett bőségesen, és még maradt is. Amúgy a Mester sosem trükközik. Nála mindig minden valódi. Legfőképp önzetlen nagy szeretete, amely ragadós. Ja, és még valami: a kevés is elég neki, ha az mindenünk, mert sose kíván tőlünk lehetetlent. De a sokból sem enged pazarolni. A maradékot össze kellett szednünk. Nem hagyunk szemetet. Ő nagy környezetvédő. Mindenre vigyáz, ami az emberért van, és semmi-re, ami nem. Mi tudtuk, hogy nagy próféta, Isten remek embere, de most a tömeg is rájött. Ilyen vezetőre vágytak mindig. Készek voltak a királyválasztó puccsra.

Mi természetesen élére álltunk volna a dolognak. De ő elzavart minket a túlpartra. Azt hittük, kíméletből ki akar minket hagyni a buliból. Nem akartunk lemaradni erről a magasztos élményről, de ő bárkába kényszerített minket [Mk 6,45-46]. Amint megtudtuk, a puccs elmaradt, mert ő meg elbűjt a bokorba. A Bokor persze jó

hely, de nem ilyenkor, amikor ki kellett volna állnia végre a politikai porondra, ahogy azt kezdet óta reméltük tőle. Hogy nincs puccs vérontás nélkül? Lehet. De nem megérte volna? Neki soha nem éri meg. Az övét, az övéit onthatják, de ő és az övéi nem tehetik. Hiába, finnyás egy kicsit. Inkább sose lesz király, de mi ne bántsuk egymást. Ez ő.

Mit teszek az emberek testi-lelki szellemi táplálásáért? Mit vállalok azért, hogy ne bántsák egymást az emberek?

